

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

var noget, vi burde gennemføre, hvis det skulde være muligt at standse de Ulykker, som Prisfaldet medførte. Men at det skulde være logisk konsekvent at gøre det samme, naar vi er inde i den modsatte Bevægelse, er fuldkommen urimeligt. Naturligvis maa man være i høj Grad betænkelig ved at gaa til en Kronenedskæring, naar vi er inde i den modsatte Bevægelse. Det synes jeg maa være saa ligetil og klart for enhver, at selv det ærede 3die Medlem for 6te Kred, der efterhaanden er blevet saa ensidigt indstillet, maa forstaa Rigtigheden af det.

Det maa være uhyre betænkeligt at knytte et neutralt Lands Pengevæsen, som har store Vanskeligheder at kæmpe med i Øjeblikket, til et krigsførende Lands faldende Mønt. Og det er jo ikke noget ringe Fald, der er Tale om. I de godt og vel to Maaneder, der er forløbet siden Krigens Udbrud, er Sterling allerede faldet med 15 pCt., og der er efter min Mening intet, der berettiger Landmændene, heller ikke det ærede 3die Medlem for 6te Kred, til at sige, at Landmændene har Krav paa, at vi skal følge Sterling. Det berører næsten samtlige Danske, for ikke at sige os alle sammen, hvorledes ens Pengevæsen er stillet, og det er min absolutte Opfattelse, grundet paa mangeaarigt praktisk Arbejde i dansk Landbrug, at er der noget Erhverv, der maa ønske et fast Pengevæsen, saa er det det arbejdende Landbrug. Derfor maa det med et mildt Udtryk være overordentlig betænkeligt at knytte vort Pengevæsen til et krigsførende Lands faldende Penge.

Det er soleklart, at det var en forfærdelig Udvikling for os, da England gik ind i Krig og lod Sterling falde og samtidig fastlagde Maksimalpriser paa en Række Fødevarer, derunder Fødevarer, som de køber hos os, og det er ogsaa indlysende, at dersom der ikke var sket en Ændring heri, vilde vi have faaet lige saa mange Procents Nedgang i Noteringen for de danske Landbrugsprodukter. Det havde været en grænseløs Ulykke for dansk Landbrug og for det danske Samfund, hvis dette var sket. Det var den Situation, vi stod i, da de Forhandlinger blev ført, som det ærede Medlem omtalte i sin Tale i Formiddags. Det lykkedes Regeringen og Landbrugsraadet ved Forhandlinger i England at faa gennemført saadanne Priser, at stort set har vi i de godt og vel to Maaneder, der er gaaet siden Krigens Udbrud, opnaaet de samme Noteringer for de Varer, som vi sælger derovre, som vi havde før. Det vil sige, at danske Landmænds Indtægter ved

Eksporten og dermed naturligvis ogsaa deres Indtægter paa Hjemmemarkedet er stort set de samme som før Krig, og vil vi sammenligne med Priserne i de samme Maaneder i Fjor, kommer man til det samme Resultat.

Men vil man nu se paa, hvad Virkningen af en Kronenedskæring vil blive, maa man erkende, at en Nedskæring betyder, at man i Øjeblikket letter Vilkaarene for Landmændene og lægger Byrderne over paa andre. Og vil man saa se paa, om det er berettiget at lægge disse Byrder over paa andre, kunde jeg fristes til at spørge: Er der nogen, som kan paavise, at der findes et Antal Mennesker her i Landet, som har haft større Indtægter, siden Krigens udbrød? Jeg føler mig overbevist om, at i Forhold til hele Befolkningen er det et meget, meget lille Antal, men der er mange Mennesker, Tusinder af Mennesker — ja, man kommer maaske langt op i Antallet af Tusinder —, som har mindre Indtægter under Krig paa Grund af de Foranstaltninger, der har maattet gennemføres under Hensyn til de Forhold, som Krig har ført med sig. Det maa vi erkende. Men er det saa rigtigt og retfærdigt at lægge Byrder over paa dem, der, ligesom Landmændene, har haft stigende Udgifter, men samtidig endogsaa faldende Indtægter? Jeg synes, man maa betænke sig to Gange, før man gaar til noget saadant. Vi maa huske paa, at alle her i Landet har faaet øgede Udgifter — det er vi alle enige om —, og da der næsten ingen findes, som har faaet øgede Indtægter, er det faktiske Resultat et Nettotab for samtlige Medborgere.

Derfor er der efter min Mening ikke den fjerneste Rigtighed i den Paastand, at Landbruget har Krav paa en Nedskæring af Kronen under de nuværende Forhold. Jeg har aldrig lagt Skjul paa, at jeg under Situationen i 1933 mente, det var rigtigt at gaa til en Nedskæring, ikke alene af Hensyn til Landbruget, men af Hensyn til hele Samfundet, fordi vi slet ikke kunde have taalt den Situation, der ellers var fremkommet. Men Situationen er ikke den samme i Dag. Der er en meget stor Forskel paa, om man staar under et Prisstyrt, eller man staar over for en begyndende stærk Prisstigning.

Tilbage er der det særlige Forhold for Landbruget, at medens de andre Erhverv og Befolkningsdele her i Landet har en Udgiftsstigning i al Almindelighed paa Grund af Prisforholdene, er der en særlig Udgiftsstigning, som stammer fra, at ingen Varer, i alt Fald ikke af de store